

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 47/2020-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 29 Cb 684/1999 z 18. októbra 2002 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou sa domáhal vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 29 Cb 684/1999 z 18. októbra 2002 (sťažovateľ označuje napadnuté rozhodnutie na viacerých miestach ústavnej sťažnosti aj v petite rôzne – napr. aj „29 Cb 646/1999 z 18. októbra 2004“, avšak z príloh vyplýva, že spisová značka rozhodnutia je 29 Cb 684/1999 a toto rozhodnutie bolo vydané 18. októbra 2002, pozn.). Sťažovateľ ako advokát nie je v konaní zastúpený iným advokátom.

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa v období od jej doručenia ústavnému súdu až do 16. októbra 2019 nemala prideleného sudcu spravodajcu. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce boli veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, prerozdelené medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019, a to náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi, ktorý je podľa čl. II bodu 3 rozvrhu práce členom IV. senátu ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš (členovia senátu), a preto bolo o ústavnej sťažnosti rozhodnuté v tomto zložení.

3. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že napadnutým rozsudkom okresného súdu bola sťažovateľovi ako žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“) sumu 315 208,20 ATS, resp. sumu 906 984,60 Sk so 17,6 % úrokom z omeškania ročne od 25. júla 1998 až do zaplatenia. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti popisuje genézu sporu, ktorý vznikol v súvislosti s leasingovou zmluvou uzavretou medzi jeho matkou, t. j. fyzickou osobou podnikajúcou pod názvom [REDAKOVANÉ], a leasingovou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] (neskôr došlo k postúpeniu pohľadávky spoločnosti na [REDAKOVANÉ], pozn.). Sťažovateľ uvádza, že vo veci po celý čas vystupoval len ako splnomocnenec firmy [REDAKOVANÉ],

avšak napriek tomu si leasingová spoločnosť uplatňovala pohľadávku proti nemu a prinútila ho podpísať aj uznanie dlhu.

4. Sťažovateľ uvádza, že napadnutý rozsudok okresného súdu mu do dnešného dňa nebol riadnou cestou doručený. O jeho existencii sa mal dozvedieť na základe výzvy od kolegov [REDAKOVANÉ], ktorých označuje ako „emisári“, a uvádza, že *«o dôraznosti a presvedčivosti tejto výzvy mali najskôr nasvedčovať mohutné postavy týchto „emisárov“, ktorá okolnosť dá sa povedať vzbudila u sťažovateľa pomerne veľké obavy, teda ak berieme do úvahy udalosti divokého obdobia rokov 90-tych na Slovensku. Následne prestrielané čelné a bočné sklá na automobile sťažovateľa tejto domnienke jednoznačne napovedali.»*. Sťažovateľ sa mal vydať preskúmať pravdivosť tvrdení o existencii právoplatného rozsudku okresného súdu priamo na súd, kde jeho návšteva *„skončila pomerne veľkým rozruchom“*, keďže *„v rozčúlení nad vyjadreniami sudcu pri odchode z kancelárie súdu silnejšie pribuchol dvere, čím došlo k rozbitiu sklenenej výplne dverí“*. Táto potýčka vyústila do trestného stíhania sťažovateľa, ktoré bolo ukončené v roku 2010.

5. O snahe právneho zástupcu leasingovej spoločnosti vymôcť si nezákonný nárok sa sťažovateľ dozvedel až doručením upovedomenia o zrážkach z dôchodku, ktoré mu zaslala Sociálna poisťovňa *„niekedy v čase po termíne 20. 12. 2018.“*, a preto je potrebné lehotu na prípadné premlčanie jeho nároku počítat až od tohto momentu, aj keď z dôvodu absolútnej neplatnosti právneho úkonu – napadnutého rozsudku je počítanie akejkolvek lehoty zbytočné, pretože *„absolútna neplatnosť... je jednoducho nepremlčateľná“*.

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že sťažovateľ v konaní o uplatnenom nároku leasingovej spoločnosti nebol pasívne ani aktívne legitimovanou osobou. Sudca mal vo veci vedenej pod sp. zn. 29 Cb 684/1999 vydať rozhodnutie na základe nedostatočne preverených skutkových tvrdení a dôkazov a spôsobil to, že takéto konanie je nutné považovať za absolútne právne neplatné od počiatku. Podľa sťažovateľa *„z teórie práva totiž ak sa nemýlim jednoznačne vyplýva tá skutočnosť, že neplatný právny úkon je taký úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo zákon obchádza, alebo*

sa prieči dobrým mravom a takýmto právnym úkonom je s pohľadu žalobcu jednoznačne aj postup príslušného súdu vo veci 29 Cb/646/99 (sp. zn. 29 Cb 684/1999, pozn.) a aj celý postup súdu pri rozhodovaní, vydávaní a distribúcii predmetného rozsudku, ktorý postup už od počiatku bol z pohľadu práva neplatným a tým mám na mysli absolútnu neplatnosť postupu súdu vo veci od procesu konania vo veci 29 Cb/646/ 1999 (sp. zn. 29 Cb 684/1999, pozn.) až po správoplatnenie rozsudku súdu, ktorý postup bol už aj svojim odôvodnením zmätočný a ktorý ako taký bol výsledkom absolútne nezákonného a nanajvýš zmätočného postupu súdu v konaní a ako taký teda nemôže a ani nemohol byť nikdy platný a zákonný.“.

7. S ohľadom na uvedené navrhuje sťažovateľ napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 €.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon

v § 9 neustanovuje inak. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, d) ktorý je neprípustný.

11. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

12. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv rozsudkom okresného súdu. Ústavný súd na základe telefonického dopytu na okresnom súde zistil, že napadnutý rozsudok nadobudol právoplatnosť 20. augusta 2003. Sťažovateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok mu nebol napriek jeho právoplatnosti do dnešného dňa riadne doručený, avšak uvedený rozsudok prikladá k ústavnej sťažnosti. Uvádza tiež, že sa o jeho existencii dozvedel už v minulosti, keď si ju bol osobne overiť na okresnom súde, čo vyústilo do potýčky so sudcom, ktorý tento rozsudok vydal. Z uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 34/05 z 2. februára 2005, v ktorom ústavný súd rozhodoval o ústavnej sťažnosti podanej v súvislosti s následným trestným stíhaním sťažovateľa, vyplýva, že sa tak stalo v roku 2004. Sťažovateľ má teda už od roku 2004 vedomosť o existencii napadnutého rozsudku a z ústavnej sťažnosti nevyplýva, že by sa ochrany svojich práv v súvislosti s nedoručením rozsudku (resp. spochybnením jeho doručenia) domáhal v konaní pred všeobecnými súdmi. Ak sa toho prípadne domáhal, tak rozhodnutia o opravných prostriedkoch ústavnou sťažnosťou nenapáda.

13. Ústavný súd pripomína, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd a ochranu základných práv a slobôd poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo (pozri čl. 127 ods. 1 ústavy – „ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“). Ústavný súd je k ochrane základných práv a slobôd povolaný až subsidiárne, teda v prípade, že namietanú protiústavnosť už nie je možné napraviť v rámci všeobecného súdnictva prostredníctvom riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov zaručených príslušnými procesnými normami.

14. Je však zrejmé, že sťažovateľ nevyčerpal pred podaním ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, resp. jeho postupu opravné prostriedky, ktoré mu poskytoval právny poriadok, resp. ak tak urobil, rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku ústavnou sťažnosťou nenapadol. S ohľadom na to ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu